

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ & ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

«Ἔστι δέ πίστις ἐλπίζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων»
(Εβρ. 11, 1)

ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ!

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΒΟΗΘΗΜΑ
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 2019-2020

ΚΕΡΚΥΡΑ 2019

[3]

Ιερά Μητρόπολις Κερκύρας
Αγίου Αρσενίου 1, 49100
Κέρκυρα

τηλ. 2661039912, 81184

e-mail: info@imcorfu.gr

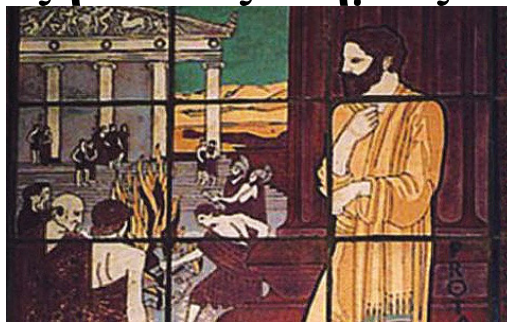
thmpriest@gmail.com

Επιμέλεια μαθημάτων:

π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός

Οι εικόνες έχουν πηγή προέλευσης το [Διαδίκτυο](#)

Αναζητώντας νόημα ζωής 2

Α. Σκέφτομαι και προνοώ, παλεύω γι' αυτήν την ζωή ή μένω στην κοσμάρα μου;

Ο Πρωταγόρας ήταν αρχαίος σοφιστής. Μάθαινε στους νέους πώς να αποφασίζουν σωστά στην προσωπική τους ζωή αλλά και πώς να συμμετέχουν με τον καλύτερο τρόπο στην ζωή της πόλης. Ο Πλάτωνας διασώζει έναν ωραίο μύθο για την δημιουργία του ανθρώπου, τον οποίο αφηγείται ο Πρωταγόρας στον ομώνυμο διάλογο (μετάφραση Ηλία Σπυρόπουλου).

Ήταν κάποτε μια εποχή, που υπήρχαν θεοί, αλλά δεν υπήρχαν ζώα καμιάς ράτσας πάνω στη γη. Και όταν ήρθε η ώρα που όρισε και γι αυτά η μοίρα να 'ρθουν στον κόσμο, τα πλάθουν οι θεοί μέσα στη γη από ένα μείγμα που έκαναν από χώμα και φωτιά και απ' ό,τι μπορεί να ενωθεί με χώμα και φωτιά. Λοιπόν, την ώρα που ήταν να τ' ανεβάσουν στο φως του ήλιου, έδωσαν εντολή στον Προμηθέα και τον Επιμηθέα να τα φροντίσουν και να τους μοιράσουν αξιοσύνες, τέτοιες που να ταιριάζουν στο καθένα τους.

Τότε ο Επιμηθέας ζητά από τον Προμηθέα τη χάρη, μόνος του να κάμει τη μοιρασιά: «Κάνω εγώ τη μοιρασιά, του είπε, κι εσύ έρχεσαι μετά και κάνεις επιθεώρηση». Μ' αυτά τον πείθει, και κάνει αυτός τη μοιρασιά. Αρχίζει λοιπόν αυτός τη μοιρασιά, και σε μερικά έδινε δύναμη, όχι όμως και γρηγοράδα, ενώ τα πιο αδύνατα τα εφοδίαζε με γρηγοράδα· σ' άλλα έδινε όπλα, για όσα όμως άφηνε χωρίς αρματωσιά σοφιζόταν κάποια άλλη ικανότητα, για να κρατιούνται στη ζωή. Δηλαδή αυτά που τα έκλεισε μέσα σε μικρό σώμα, τους χάριζε γοργά φτερά ή υπόγεια κατοικία· όσα πάλι τα προίκιζε με μεγάλο σώμα, σ' αυτό το ίδιο εμπιστεύθηκε να τα διαφεντεύει· και τις άλλες χάρες τις μοίραζε κρατώντας αυτό το δίκαιο μέτρο. Και αν τα σοφιζόταν ολ' αυτά, ήταν γιατί είχε την έγνοια μήπως καμιά ράτσα χαθεί από το πρόσωπο της γης. Ύστερα, αφού τα εφοδίασε μ' όσα χρειάζονταν, για να μην αφανίσουν το ένα το άλλο, σοφιζόταν τρόπους να τα προστατέψει από τις αλλαγές του καιρού —που είναι στο χέρι του Δία— ντύνοντάς τα με πυκνό τρίχωμα και χοντρές προβιές, που να μπορούν να τα φυλάξουν από το κρύο, μα μπορούν κι από τη ζέστη· κι όταν ήταν να πάνε για ύπνο, φρόντισε πάλι το καθένα τους να έχει σκεπάσματα ταιριαστά και δοσμένα από τη φύση· και τα παπούτσωσε άλλα με σπλές, άλλα με δέρματα χοντρά και χωρίς αίμα. Νοιάστηκε ακόμη το καθένα τους να βρίσκει διαφορετική τροφή, άλλο χόρτα της γης, άλλο καρπούς δέντρων κι άλλο ρίζες· μάλιστα σε μερικά έδωσε για τροφή τη σάρκα άλλων ζώων· τα 'φερε έτσι, ώστε αυτά τα τελευταία να γεννούν από ένα δυο, τα θύματά τους όμως να γεννοβολούν πολλά μικρά — αυτόν τον τρόπο βρήκε για να σωθεί η ράτσα τους. Που λες, ο Επιμηθέας βέβαια δεν ήταν και πολύ σοφός· έτσι δεν πήρε είδηση πως ξόδεψε όλες τις χάρες στα άλογα ζώα· του έμενε ωστόσο αφρόντιστη ακόμα η ράτσα των ανθρώπων — και δεν ήξερε τι να κάνει.

Την ώρα που εκείνος καθόταν με τα χέρια σταυρωμένα, έρχεται ο Προμηθέας για να επιθεωρήσει τη μοιρασιά. Και βλέπει τα άλλα ζώα εφοδιασμένα με όλα κι όπως τους ταίριαζε, τον άνθρωπο όμως γυμνό και ξυπόλυτο, δίχως σκεπάσματα και αρματωσιά· είχε φτάσει κιάλας η μέρα που όρισε η μοίρα να βγει κι ο άνθρωπος από τη γη στο φως του ήλιου. Τότε, καθώς έζωνε τον Προμηθέα η δυσκολία, ποιον τρόπο να βρει για να κρατηθεί ο άνθρωπος στη ζωή, του ήρθε στο νου να κλέψει του Ηφαίστου και της Αθηνάς την τεχνική γνώση μαζί και τη φωτιά —γιατί δίχως φωτιά η τέχνη αυτή δεν μπορεί να γίνει κτήμα κανενός ούτε να του σταθεί χρήσιμη— και έτσι την κάνει δώρο στον άνθρωπο. Ο άνθρωπος λοιπόν μ' αυτόν τον τρόπο πήρε στα

χέρια του την τέχνη που τον βοηθά για να ζήσει, αλλά του έλειπε η άλλη τέχνη, η πολιτική· γιατί αυτή βρισκόταν δίπλα στον θρόνο του Δία. Όμως ο Προμηθέας δεν είχε πια καιρό να μπει στην ακρόπολη του Δία —ας μην ξεχνάμε ότι ο Δίας είχε φοβερούς καστροφύλακες. Μπήκε όμως κρυφά στο συνεταιρικό εργαστήριο της Αθηνάς και του Ηφαίστου, που μέσα εκεί δούλευαν —με τι μεράκι!— τις τέχνες τους· κλέβει λοιπόν και του Ηφαίστου την τέχνη, που δουλεύει με τη φωτιά, και τις υπόλοιπες τέχνες, που είναι της Αθηνάς, και τις δίνει στον άνθρωπο. Και έτσι ο άνθρωπος απόχτησε εφόδια για να ζήσει, ο Προμηθέας όμως, όπως λεν, εξαιτίας του Επιμηθέα σε λίγο δικάστηκε για κλοπή.
(Πλάτωνος, *Πρωταγόρας*, 320c–324d)

Προμηθέας: Ο Προμηθέας ήταν μυθική μορφή της αρχαιότητας. Γιος του Τιτάνα Ιαπετού και της Ωκεανίδας Ασίας ή Κλυμένης. Αδέλφια του ήταν οι Ιαπετίδες Επιμηθέας, Άτλας και Μενότιος. Το όνομά του σημαίνει «συνετός», «προνοητικός». Παράγεται από την πρόθεση «προ» και το ουσιαστικό «μητις» (=σκέψη).

Επιμηθέας: Ο Επιμηθέας ήταν μυθολογικό πρόσωπο, γιος του [Τιτάνα Ιαπετού](#) και της [Ωκεανίδας Ασίας](#) ή [Θέμιδας](#) ή [Αίθρας](#) ή [Κλυμένης](#). Αδέλφια του ήταν οι Ιαπετίδες [Προμηθέας](#), [Άτλας](#) και [Μενότιος](#). Το όνομά του ταυτίστηκε από την αρχαιότητα, με τον άνθρωπο που δεν προνοεί, τον απερίσκεπτο (*επί + μήδομαι* = σκέπτομαι μετά), αυτός που βγάζει τα συμπεράσματα, μετά το γεγονός.

Β. Ένας Άγιος που προνόησε και γι' αυτήν και για την άλλη ζωή (ο άγιος

Λογγίνος)

1. Καταγωγή - Επάγγελμα

Ο άγιος Λογγίνος έζησε κατά τους χρόνους της ενσάρκου οικονομίας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Ο Άγιος καταγόταν από την κωμόπολη Σανδιάλη της Καπαδοκίας (P.G., Τόμος 115, σελ. 41). Εκεί, λοιπόν, αποσύρθηκε μετά την Ανάσταση του Κυρίου, όταν παραιτήθηκε από το Ρωμαϊκό στρατό που υπηρετούσε και εκήρυξε «Χριστόν εσταυρωμένον και αναστάντα εκ νεκρών».

Ο Λογγίνος υπηρέτησε ως Αξιωματικός στο Ρωμαϊκό στρατό κα έφερε το βαθμό του Κεντυρίωνα - Εκατόνταρχου. (Η λέξη Κεντυρίων προέρχεται από τη λατινική λέξη Centum που σημαίνει εκατό, διοικητής δηλαδή εκατό στρατιωτών, εκατόνταρχος). Κατά την τελευταία περίοδο της ζωής του Κυρίου επί της γης τελούσε υπό τις διαταγές του Ποντίου Πιλάτου, Ρωμαίου Επάρχου στην Ιουδαία (26 - 33 μ.Χ.).

2. Εποπτεύει κατά τη Σταύρωση του Χριστού

Κατά την παράδοση του Ιησού στους Εβραίους για να τον σταυρώσουν, ο Πιλάτος έδωσε εντολή στον εκατόνταρχο Λογγίνο να υπηρετήσει στα τίμια πάθη και τη σταύρωση, μετά των στρατιωτών του. Το όνομα του Εκατόνταρχου δεν αναγράφεται σε κανένα από τα Ευαγγέλια. Σ' όλα μνημονεύεται με το αξίωμά του, είτε ως Κεντυρίων, είτε ως Εκατόνταρχος. Έτσι, ο Λογγίνος, εκτελώντας τη διαταγή του Πιλάτου, επιστάτησε καθ' όλη τη διάρκεια των φρικτών Παθών του Κυρίου στο Γολγοθά. Ως εκ τούτου, υπήρξε αυτόπτης μάρτυρας όλων των εκεί θαυμαστών γεγονότων κατά τη Σταύρωση του Κυρίου.

Ο μακάριος θα μπορούσε να φαντασθεί, όταν έφθασε στο Γολγοθά, ότι - ευθύς μετά τη Σταύρωση του Χριστού - θα γινόταν ο πρώτος ομολογητής της Θεότητας Αυτού; Αδύνατον! Όπως γνωρίζουμε, μετά τη θεία Σταύρωση, οι Απόστολοι και οι άλλοι μαθητές του Κυρίου για το φόβο των Ιουδαίων απομακρύνθηκαν από το Γολγοθά. Ο Λογγίνος όμως έμεινε κοντά στον Εσταυρωμένο. Η ψυχή του είχε συγκινηθεί από την άδικη Σταύρωση του αθώου Ιησού. Η προσωπικότητα του Ναζωραίου τον είχε σαγηνεύσει. Κάτι του έλεγε μέσα του

πως αυτός δεν ήταν ένας κοινός άνθρωπος. Και όντως, έτσι ήταν! Τα θαυμαστά γεγονότα που επακολούθησαν τον συντάραξαν και του μετέβαλαν σιγά - σιγά, αλλά σταθερά, την εσωτερική του αυτή φωνή σε ακλόνητη πίστη.

Την έκτη ώρα απλώθηκε πυκνό σκοτάδι σ' όλη τη γη, που διήρκεσε τρεις ώρες (Ματθ. κζ' 45, Μάρκου ε' 33 και Λουκά κγ' 44). Την ενάτη ώρα ο Χριστός παρέδωκε το πνεύμα Του, όχι σαν κοινός άνθρωπος. Παραδόξως, δεν περιήλθε σε κωματώδη κατάσταση, ενώ βρισκόταν επί έξι (6) ώρες στο Σταυρό, γεγονός ανθρωπίνως αδύνατο και παντελώς άγνωστο στην ιστορία των σταυρικών εκτελέσεων. Αλλά, πριν να παραδώσει το πνεύμα Του, με δυνατή φωνή αναβόησε το: «ηλί, ηλί, λιμά σαβαχθανί» δηλαδή «Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τι με έγκατέλιπες» (Ματθ. κζ' 46, Μάρκου ιε, 34). Και ευθύς, μετά τον θάνατό Του, η γη σείσθηκε, βουνά και πέτρες εσχίσθησαν και μνημεία ανοίχθηκαν, άγιοι δε αναστήθηκαν και εμφανίσθηκαν σε πολλούς, μέσα στην Ιερουσαλήμ, μετά την ανάσταση του Κυρίου (Ματθ. κζ' 51-53, Μάρκου ιε' 38 και Λουκά κγ' 45-46).

Ο Λογγίνος ως συνετός άνθρωπος καταλήφθηκε από ιερό φόβο. Όλα αυτά τα παράδοξα γεγονότα δεν τα έβλεπε τυχαία. Εξ άλλου, για πρώτη φορά συνέβαιναν στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Ήταν θαύματα του Θεού, τα οποία οπωσδήποτε έγιναν χάριν αυτού που σταυρώθηκε στον Γολγοθά. Αυτού, που, όπως θα μάθει μετά την Ανάστασή Του, από άπειρη ευσπλαχνία, κατέβηκε από τον ουρανό, Θεός όντας, στη γη και έγινε και τέλειος άνθρωπος για να μας λυτρώσει από την αμαρτία, με τη σταυρική Του θυσία.

Ο Εκατόνταρχος συναισθάνεται την Παντοδυναμία του Θεού να μαρτυρεί την οργή Του γι' αυτόν τον αθώο.

3. Ομολογεί ότι ο Ιησούς «αληθώς Θεού Υιός ήν».

Μετ' απ' όλα αυτά τα θαύματα, που είδε και άκουσε ο Λογγίνος, άλλο ένα θαύμα εξίσου μεγάλο και συγκλονιστικό άρχισε να συντελείται στην ψυχή του. Αυτό, βέβαια, δεν μπορούσε να το συλλάβει, γιατί ήταν έργο της Θείας Χάριτος. Μετά το ληστή, ο Εκατόνταρχος, βλέπει τα γενόμενα, τα κρίνει όσο μπορεί ψύχραιμα και οδηγείται στη μετάνοια, στην αληθινή πίστη. Ο Λογγίνος ήταν καλοπροαίρετος και ειλικρινής άνθρωπος. Κάτω από το επιβλητικό παράστημά του και το αυστηρό ύφος του κρυβόταν αγαθή διάθεση. Αφού παρακολούθησε με ενδιαφέρον όλα τα θαυμάσια και είδε τον άδικο και παράδοξο θάνατο του Ιησού, αισθάνθηκε συμπάθεια και συγκίνηση, αλλά και θαυμασμό προς τον εσταυρωμένο.

Τώρα πια, δεν είχε καμιά αμφιβολία, ότι ο Ιησούς ήταν Υιός του Θεού. Αυτό το επέστευσε με όλη τη δύναμη της ψυχής του. Εκεί, επάνω στο λόφο του Γολγοθά, εμπρός στον εσταυρωμένο Ιησού, ο Λογγίνος, κατεχόμενος από τη δύναμη της αληθείας που διέλαμπε μέσω των τόσων θαυμαστών γεγονότων, ανοίγει το στόμα του για να κάνει - αυτός πρώτος - τη μεγάλη ομολογία: «Αληθώς ο άνθρωπος ούτος, Υιός ήν Θεού» (Μάρκου ιε' 39, Λουκά κγ' 47 και Ματθ. κζ' 54). Είναι ο πρώτος Αξιωματικός, αλλά και ο πρώτος από τους επισήμους που ομολογεί τη Θεότητα του Χριστού ευθύς μετά την σταύρωσή Του. Την ιδίαν ομολογίαν έκαναν και οι στρατιώτες, που φρουρούσαν τον Ιησού και ήταν υπό τις διαταγές του (Ματθ. κζ' 54).

Έτσι, μέσα σ' αυτή την ατμόσφαιρα της παρανομίας, της μοχθηρίας και της κακίας, των βλασφημιών και ύβρεων, βρέθηκε και ένα στόμα από το οποίο εξήλθε το άρωμα της ομολογίας και της δοξολογίας προς το Θεό, συνάμα δε και το μεγαλείο της ταπεινώσεως. Και το στόμα αυτό δεν ήταν, ούτε των Γραμματέων, ούτε των Πρεσβυτέρων και Φαρισαίων, που και αυτοί είδαν και άκουσαν τα εξαιρετικά συμβάντα και ημπορούσαν να τα κατανοήσουν, αλλά του Εκατοντάρχου που υπηρετούσε υπό τις διαταγές του Πιλάτου. Ο Εκατόνταρχος Λογγίνος, αφού εγνώρισε την αλήθεια, με ενθουσιασμό, αλλά και απόλυτη πίστη στη Θεότητα του Χριστού, χωρίς κανένα φόβο και με ελευθέρως εμφανίσθηκε στο μέσο της συναγωγής των Ιουδαίων και επανέλαβε: «Αληθώς Θεού Υιός ήν ούτος». Ακολούθως, όταν ενταφίασαν το ζωοποιό και πανακήρατο σώμα του Κυρίου, ο Εκατόνταρχος διατάχθηκε από τον Πιλάτο να φυλάξει με την κουστωδία του τον τάφο, καίτοι είχε ευνοϊκή γνώμη για τον Χριστό και επέστευε, πως είναι Υιός Θεού. Προφανώς, στην ανάθεση και πάλι της φυλάξεως από τον Λογγίνο, οι Ιουδαίοι δεν αντέδρασαν, διότι, μετά τα τόσα θαυμαστά γεγονότα, κατά και μετά τη Σταύρωση του Κυρίου, οπωσδήποτε ευρίσκονταν υπό μεγάλη σύγχυση.

Έτσι, ο Εκατόνταρχος Λογγίνος, εκτελώντας τη διαταγή του προϊσταμένου του, βρέθηκε αυτόπτης μάρτυρας των όσων συνέβησαν κατά τη, με τρόπο θαυμαστό, αναγγελία της Αναστάσεως του Χριστού υπό του Γαβριήλ στις Μυροφόρες. Συγκλονίστηκε μαζί με τους στρατιώτες του από το δυνατό σεισμό. Είδε τον

αστραπόμορφο άγγελος, ο οποίος εκύλησε το μέγα λίθο από τη θύρα του μνημείου και έζησε τα μετά το άγγελμα της Αναστάσεως του Χριστού θαυμάσια, μέσα σε αγωνία, φόβο, συγκίνηση αλλά και ανεκλάλητη χαρά. Η συγκίνησή του έγινε «πιστεύω». Η ξεχωριστή τιμή που του έκανε ο Κύριος να είναι «παρών» στο μνήμα Του, κατά τη διαπίστωση της Εγέρσεώς Του, εσφραγισμένου του Τάφου, από τους φρουρούς - Ρωμαίους στρατιώτες, Μαθητές Του και Μυροφόρες, έγινε «θρησκεία».

4. Συκοφαντείται η Ανάσταση, δωροδοκούνται φρουροί.

Μετά το θαυμαστό άνοιγμα του Τάφου και τη βεβαίωση των φρουρών, περί της Αναστάσεως του Κυρίου, έτρεξαν μερικοί από αυτούς και ανήγγειλαν τα γενόμενα στους Αρχιερείς. Εκείνοι δε, επειδή εθεώρησαν μεγάλη ντροπή τους την Ανάσταση του Χριστού, έκαναν αμέσως με τους Πρεσβυτέρους συμβούλιο και για να σκεπάσουν το σφάλμα τους σκέφθηκαν την δωροδοκία. Έδωκαν στους φρουρούς αρκετά χρήματα να συκοφαντήσουν την Ανάσταση και να διαδώσουν, ότι οι μαθητές του πήγαν κρυφά τη νύχτα, την ώρα που αυτοί κοιμούντο, και έκλεψαν το σώμα του Χριστού (Ματθ. κη' 13). Αυτά, λοιπόν, διεκήρυξαν οι στρατιώτες της κουστωδίας. Αλλά, πως ήταν δυνατό να είναι όλοι συγχρόνως κοιμώμενοι, όταν γνώριζαν ότι, μια τέτοια αμέλεια ο Ρωμαϊκός Νόμος την τιμωρούσε με θάνατο; Και, το σπουδαιότερο. Πως η σκηνή αυτή μαρτυρείται από ανθρώπους, οι οποίοι κοιμούντο;

Ο πιστός Λογγίνος δεν έλαβε κανένα αργύριο, αλλ' ούτε και θέλησε να ενδώσει στις πιέσεις των Προεστώτων Ιουδαίων. Απεναντίας, με παρρησία ήλεγξε την συκοφαντία των Εβραίων και εκήρυξε ότι ο Χριστός είναι Θεός αληθινός και ηγέρθη εκ νεκρών. Ο Κύριος όμως, τον Οποίον ομολόγησε ως Θεόν, επεφύλαξε στον αγαθό Εκατόνταρχο και άλλη τιμή. Την τιμή του μαρτυρίου υπέρ αυτού.

5. Παραιτείται από το Ρωμαϊκό στρατό.

Αυτά, όταν τα έμαθαν ο Πιλάτος, οι Αρχιερείς και το Συνέδριο των Ιουδαίων, έστρεψαν κατά του Λογγίνου όλο το μίσος που είχαν κατά του Χριστού και ζητούσαν ευκαιρία να τον θανατώσουν. Ο Εκατόνταρχος, μόλις πληροφορήθηκε από ένα φίλο του το σχέδιο των Ιουδαίων και για να απαλλαγεί, όσο το δυνατόν ενωρίτερα απ' αυτούς, τους φθονερούς και θεοκτόνους, απορρίπτει τη ζώνη και τη χλαμύδα, περιφρονεί το αξίωμά του, απαρνείται τους συναδέλφους του, τους συνεργάτες του, τους συγγενείς και τους φίλους του και πηγαίνει στην πατρίδα του, την Καππαδοκία, μαζί με δύο στρατιώτες της συνοδείας του που είστευσαν στον Χριστό.

Εκεί, λοιπόν, γίνεται - μετά των συντρόφων του - κήρυκας των παραδόξων και θαυμασίων του Χριστού και άλλος απόστολος. Κηρύττει δε, όσα έζησε κατά την Σταύρωση και Ανάσταση. Ομολογεί τον Χριστό Υιό του Θεού. Η ομολογία του διαδόθηκε σχεδόν σ' όλο τον τότε γνωστό κόσμο. Χωρίς φόβο κηρύττει, ότι ο Εσταυρωμένος Ιησούς είναι Θεός αληθινός.

Αυτό, όταν το έμαθαν οι Χριστομάχοι Ιουδαίοι, όχι μόνο θορυβήθηκαν, αλλά και εξεμάνησαν εναντίον του. Μαζεύθηκαν και κατάφεραν τον Πιλάτο να γράψει κατηγορίες για τον Λογγίνο προς τον Καίσαρα της Ρώμης Τιβέριο. Ο Πιλάτος ανέφερε, ότι ο Λογγίνος περιφρόνησε το αξίωμά του και την πίστη του και εκήρυττε έναν άνθρωπο Ιησού Χριστό για βασιλέα αιώνιο, παρέσυρε δε στη γνώμη αυτή τους περισσότερους από τους Καππαδόκες. Οι Ιουδαίοι, μαζί με την επιστολή προς τον Τιβέριο, έστειλαν και αργύρια για να τον πείσουν να καταδικάσει το Λογγίνο σε θάνατο.

6. Εκδίδεται διάταγμα καταδίκης του σε θάνατο.

Έτσι, αφού διέβαλαν τον Λογγίνο στη Ρωμαϊκή εξουσία, επέτυχαν την έκδοση αυτοκρατορικού διατάγματος, σύμφωνα με το οποίο ο Πιλάτος επροστάσσετο όπως φονεύσει αυτόν και τους δύο συντρόφους του. Μόλις έλαβαν γνώση της αποφάσεως του Καίσαρα οι Ιουδαίοι, αμέσως, ως γύπες σαρκοβόροι εκινήθηκαν να τους θανατώσουν, αποστέλλοντας στην Καππαδοκία στρατιώτες προς το σκοπό αυτό.

Ο αγαθός Λογγίνος διέμενε έξω από την πόλη σ' ένα κτήμα που ήταν πατρικό του, ζώντας με τους δύο συντρόφους του μία ασκητική και ήρεμη ζωή. Μπορεί δε, και να χαρακτηριστεί ως ιδρυτής του ατύπου κοινοβιακού χριστιανικού βίου. Οι στρατιώτες, λοιπόν, που πήγαιναν να φονεύσουν το Λογγίνο, έφθασαν ένα βράδυ στο σπίτι του και μη γνωρίζοντας, ότι ήταν εκείνος που ζητούσαν, τον ρώτησαν μυστικά να τους υποδείξει τον τόπο που κατοικούσε ο πρώην Αξιωματικός του Ρωμαϊκού στρατού, Εκατόνταρχος Λογγίνος. Το είπαν αυτό, γιατί ήθελαν να υπάγουν αιφνιδίως να τον συλλάβουν.

7. Φιλοξενεί τους δημίους του.

Οι διώκτες του τον καταζητούν και μπαίνουν στο σπίτι του, αγνοώντας ποιος είναι ο οικοδεσπότης. Ο Λογγίνος εγνώρισε από πνεύμα Άγιο τι τον ήθελαν. Παρ' όλα αυτά τους είπε με φωνή ήρεμη και γεμάτη καλωσύνη.

«Μην ανησυχείτε, εγώ θα σας τον υποδείξω αυτόν που ζητείτε». Δίνει εντολή στους οικείους του: «Πολυτελή παραθήσωμεν τράπεζαν, τοις επί το δείπνον ημών καλούσι το βασιλικόν». Αφού τους φιλοξένησε πλουσιώτατα, τους ερώτησε για ποια αιτία ζητούσαν το Λογγίνο. Εκείνοι ανύποπτοι, αφού τον όρκισαν να μην ανακοινώσει σε κανένα την υπόθεση, του ανέφεραν ότι ο Τιβέριος έγραψε στον Πιλάτο μα θανατώσει τον πρώην Εκατόνταρχο και τους δύο στρατιώτες που τον ακολούθησαν. Τότε, ο Λογγίνος, ερώτησε να μάθει τα ονόματα των στρατιωτών και αφού βεβαιώθηκε ότι πρόκειται περί των συντρόφων του, τους είπε: «Αναπαυθείτε δύο μέρες στο σπίτι μου, γιατί αυτοί οι τρεις έρχονται εδώ μεθαύριο και θα σας τους παραδώσω, χωρίς να πάτε εσείς να τους αναζητήσετε».

Αυτό το είπε, γιατί οι άλλοι δύο έλειπαν σε κάποια υπηρεσία. Έχοντας πόθο να μαρτυρήσουν και οι τρεις μαζί, τους ειδοποίησε να επιστρέψουν αμέσως. Εν τω μεταξύ ο Λογγίνος περιποιήθηκε τους δημίους του πλουσιοπάροχα, σαν τέλειος μαθητής του Δεσπότη Χριστού. Το επικείμενο μαρτύριο, καθόλου δεν τον εμπόδισε στη φιλοξενία των ανθρώπων που μετ' ολίγον θα τον αποκεφάλιζαν. Απεναντίας έχαιρε και περίμενε τότε να επιστρέψουν οι αδελφοί-στρατιώτες του.

8. Αποκαλύπτεται στους δημίους του.

Όταν άκουσε πως έρχονταν και οι άλλοι δύο, τότε είπε προς τους δημίους του ο Λογγίνος: «Αγαπητοί μου φίλοι, ήλθε η ώρα να σας ανακοινώσω το μυστικό, που σας έκρυβα μέχρι τώρα. Εγώ είμαι ο Εκατόνταρχος Λογγίνος, τον οποίον εσείς ζητείτε». Εκείνοι, μόλις άκουσαν την πληροφορία - αποθάλυψη, ξεπλάγησαν. Επειδή τον έβλεπαν με πρόσωπο χαρωπό στην αρχή δεν τον πίστευσαν. Όταν όμως, βεβαιώθηκαν ότι αυτός ήταν ο καταζητούμενος, επόνεσε η ψυχή τους και βαριά αναστέναξαν. Τους έτυπτε η συνείδησή τους, γιατί ήταν υποχρεωμένοι να του ανταποδώσουν τέτοιο κακό, παρ' ότι τους φιλοξένησε με τόσο καλωσύνη και αγάπη, γνωρίζοντας ότι ήταν οι δήμιό του.

Του έλεγαν δε, με πόνο και θλίψη: «Γιατί, φίλε Λογγίνε, έκαμες τέτοιο εγχείρημα να υποδεχθείς τους δημίους σου στο σπίτι σου και η φιλοξενία τους να γίνει για σένα θάνατος; Τι σε έκανε να φιλοξενήσεις τόσο πλούσια τους σφαγείς σου, επί τρεις ημέρες; Πήγαινε εις ειρήνην, ώ άνθρωπε, ας είναι η ζωή σου χάρισμα για το μισθό της φιλοξενίας σου. Πώς να κάνουμε τέτοιο κακό; Δεν μπορούμε να γίνουμε φονευτές του ευεργέτου και ξενοδόχου μας. Καλλίτερα να κινδυνεύσουμε από τον Πιλάτο, παρά να μολύνουμε τη συνείδησή μας και να διαπράξουμε ένα τέτοιο ανοσιούρημα».

Αυτά έλεγαν οι δήμιοι, στρατιώτες του Πιλάτου, διότι συμπονούσαν τον Άγιο. Αλλ' εκείνος, «πρόθυμος και εύψυχος αθλητής» δεν παραιτείται του αγώνα υπέρ του ονόματος του Κυρίου και προς αυτούς «ευθαρσώς αποκρίνεται».

«Γιατί φθονείτε τα αγαθά, που μου δίνετε παρά τη θέλησή σας; Γιατί οδύρεσθε για τον θάνατό μου, που είναι η απαρχή της ζωής μου και βασιλεία αιώνιος; Μη λυπείσθε, φίλοι μου, αλλά παρηγορηθείτε, διότι τούτο το τέλος μου προξενεί αιώνιο αγαλλίαση, αφού με αξιώνει να συνευφραίνομαι πάντοτε στον Παράδεισο με το Δεσπότη μου Χριστό. Δεν πρόκειται να αρνηθώ Εκείνον, τον οποίον άπαξ ωμολόγησα». Αυτά και έτερα, έλεγε ο Άγιος, για να πείσει τους απεσταλμένους να εκτελέσουν τη διαταγή που πήραν από τον Πιλάτο.

Εν τω μεταξύ έφθασαν και οι δύο σύντροφοι του Λογγίνου. Μόλις τους αντίκρυσε, χάρηκε πάρα πολύ και αφού τους αγκάλιασε και τους κατεφίλησε αδελφικά, τους είπε: «Χαίρετε, ώ συστρατιώτες του Χριστού, νικητές των θείων αγώνων και κληρονόμοι της βασιλείας των ουρανών. Χαίρετε, γιατί άνοιξε για μας η πύλη του Ουρανού και άγγελοι του Θεού μέλλουν να παραλάβουν τις ψυχές μας και να τις προσφέρουν στο μονογενή Υιό του Θεού».

Ο Άγιος Μάρτυς Λογγίνος μελετά τη θυσία του μαρτυρίου και βαδίζει χαίροντας προς τον Κύριο και Δεσπότη. Μία μόνο επιθυμία είχε. Το σώμα του ήθελε να ενταφιασθεί σ' ένα λόφο, τον οποίον και υπέδειξε στους «φίλους» του δημίους.

9. Η αποκεφάλιση του Εκατοντάρχου και των δύο στρατιωτών του.

Ο άγιος Λογγίνος εραστής του Εσταυρωμένου, έχοντας το πλήρωμα της αγάπης προς το Χριστό και τους δημίους, πείθει τους φιλοξενηθέντες στρατιώτες - δημίους, κάμπει το γόνατο, αποκεφαλίζεται και εγγράφεται στους χορούς των Αποστόλων και Μαρτύρων. Ακολουθώντας και οι σύντροφοί του πανευτυχώς, λαμπροστολισμένοι, έσκυψαν τις τίμιες κεφαλές τους και οι απεσταλμένοι τις απέκοψαν, εκτελώντας το αυτοκρατορικό πρόσταγμα. Έτσι, προστέθηκαν και αυτοί οι δύο στους πρώτους υπέρ του Χριστού ενδόξους Μάρτυρες.

Η αποκεφάλισή τους έλαβε χώραν την 16ην Οκτωβρίου. Οι δήμιοι, μετά την αποκεφάλιση, πήραν την κεφαλή του Μάρτυρα Λογγίνου και την έφεραν στον Πιλάτο για να βεβαιωθεί πως τον θανάτωσαν και να ευφρανθούν και οι Ιουδαίοι βλέποντας αυτή. Οι Ιουδαίοι, όταν είδαν την κεφαλή του Εκατοντάρχου Λογγίνου, χάρηκαν και έδωκαν στους δημίους - στρατιώτες πολλά αργύρια. Ο Πιλάτος, για να ικανοποιήσει πιο πολύ τους μοχθηρούς Ιουδαίους, διέταξε και πέταξαν την τίμια κεφαλή του Μάρτυρα περιφρονητικά, έξω από την Πόλη. Αλλά ο Κύριος, για τον Οποίον κόπηκε η τίμια αυτή κεφαλή, δεν την άφησε να μείνει καταφρονημένη εκεί στις ακαθαρσίες που την έρριψαν. Την εφύλαξε αοράτως και δεν έπαθε καμία αλλοίωση, παρ' ότι έμεινε αρκετό χρονικό διάστημα μέσα σε βρώμικο τόπο. Όχι μόνο το σημείο τούτο ετέλεσε, αλλά και άλλο πιο θαυμαστό.

10. Χήρα ανευρίσκει την τιμία κεφαλή του Μάρτυρα, μετά από όνειρο

Μία γυναίκα χήρα ήταν τυφλή και είχε μικρή παρηγορία στη χηρεία της και την τυφλότητά της ένα γιού μονάκριβο. Αυτή, λοιπόν, είχε στο Θεό μεγάλη πίστη και ευλάβεια. Γι' αυτό, μίαν ημέρα πήρε το ραβδί της και με οδηγό το γιο της έφυγε για τα Ιεροσόλυμα να προσκυνήσει τον Πανάγιο Τάφο. Ήλπιζε, ότι ο Δεσπότης Χριστός, ως παντοδύναμος που είναι, θα την ελυπείτο και θα της έδινε το φως της. Όταν έφθασε στους Αγίους Τόπους, επήρε χώμα και με ευλάβεια το έβαλε επάνω στα μάτια της. Δυστυχώς όμως, δεν αποκαταστάθηκε η όρασή της. Κοντά σ' αυτή τη στενοχώρια, τη βρίσκει κι' άλλη μεγαλύτερη συμφορά. Απρόοπτα, αρρώστησε ο γιος της, τον οποίο είχε - αντί των ματιών της - οδηγό και βοήθεια και απέθανε. Έκλαιε η ταλαίπωρη και οδυρόταν για τις συμφορές που την είχαν εύρει. Καθώς ήταν κουρασμένη, από τον πόνο και τα δάκρυα, την πήρε ο ύπνος. Και, ώ του θαύματος! Βλέπει στο όνειρό της τον Άγιο Λογγίνο, ο οποίος, όχι μόνο της έδωσε κουράγιο, αλλά της υποσχέθηκε ότι θα γίνει καλά:

«Εγώ είμαι ο Λογγίνος ο Εκατόνταρχος, ο οποίος, όταν οι Εβραίοι σταύρωσαν το Χριστό και Σωτήρα μας, ομολόγησα ότι είναι Θεού Υιός και ο Πιλάτος, κατά διαταγήν του Τιβερίου, έστειλε στρατιώτες και με αποκεφάλισαν στην πατρίδα μου, την Καππαδοκία. Για να πεισθούν δε οι αιμοχαρείς Εβραίοι έφεραν την κεφαλήν μου εδώ και την έρριψαν εις την κοπριάν έξω της πόλεως. Ύπαγε, λοιπόν, εις τον τόπον αυτόν σκάλισε βαθώς εις την κοπριάν και θέλεις εύρεις την κεφαλήν μου. Έγγισον αυτήν εις τους οφθαλμούς σου και θα αναβλέψης. Τότε, θα σου δείξω και τον υιόν σου εις πόσην δόξαν ευρίσκεται και θα παρηγορηθής δια τα παθήματά σου».

Μόλις εξύπνησε η τυφλή επήγε στο τόπο που της είπε ο Άγιος, με κόπο πολύ, βοηθουμένη από άλλον, άρχισε δε με προθυμία να σκαλίζει την κοπριά με τα χέρια της. Και, ώ του θαύματος! Καθώς ερευνούσε βρήκε την τιμία κεφαλή του Αγίου Λογγίνου.

11. Η τιμία κεφαλή του Αγίου θαυματουργεί.

Η χαρά της τυφλής ήταν πολύ μεγάλη. Κατασυγκινημένη ακούμπησε την τιμία κεφαλή, όπως της είπε ο Άγιος στον ύπνο της, στα μάτια της και αμέσως ανέβλεψε. Ο ατίμητος αυτός θησαυρός έλαμπε σαν αστέρι υπέρλαμπρο. Ασπάζονταν, λοιπόν, και κατεφίλει - με θερμότητα δάκρυα - την τιμία κεφαλή του Μάρτυρα Λογγίνου. Δοξολογούσε το Θεό, διότι της έδωσε το φως της και ευχαριστούσε τον Άγιο για τη βοήθειά του. Έπειτα, αφού εκαθάρισε με επιμέλεια την τιμία κεφαλή του Αγίου, την άλειψε με μύρα και επέστρεψε στο σπίτι της, έχοντας προστασία, συντροφιά και ευλογία ένα τέτοιο πολύτιμο μαργαρίτη.

Κατά την επομένη νύχτα φάνηκε πάλι στον ύπνο της ο Μάρτυρας, κρατώντας το γιό της στην αγκαλιά του, σαν παιδί του. Ήταν δε ο γιός της ντυμένος με πλούσια ενδύματα γάμου και χαρούμενος. Τότε, της είπε ο Άγιος. «Ιδέ τον υιόν σου, δια τον οποίον εθρήνεις, πόσην απόλαυσιν εύρε, μη λυπήσαι λοιπόν, αλλά χαίρε, ότι ο

Θεός τον αξίωσε της Βασιλείας Του και μου τον έδωσε συνοδείαν, να μη αποχωρισθί ποτέ από εμέ. Λάβε, λοιπόν, την κεφαλήν μου και το λείψανον του υιού σου και θάψον εις ένα τάφον αμφοτέρα, ευχαρίστει δε τον Κύριον, όστις τον ανέπαυσεν εις τόσην δόξαν και ευφροσύνην αιώνιον».

Αυτά, μόλις άκουσε η γυναίκα, έβαλε σε θήκη την κεφαλή του Μάρτυρα και το λείψανο του γιού της και τα μετέφερε στην πατρίδα του αγίου, την Καππαδοκία, στην κωμόπολη Σανδιάλη. Μετά ταύτα, έκτισε Εκκλησία προς τιμή του Αγίου και αποθησαύρισε σε αυτή την ιερά κεφαλή του Μάρτυρα. Έτσι, απόκτησε για τον εαυτό της, αλλά και για όλους τους συμπατριώτες της Χριστιανούς πηγή ιαμάτων.

12. Παρεκκλήσιο του Αγίου στο Ναό της Αναστάσεως.

Εντός του πανθαυμάστου κτιριακού συγκροτήματος του Πανιέρου Ναού της Αναστάσεως, όπου ο Ιερός Γολγοθάς και ο ζωηφόρος Πανάγιος Τάφος, το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων ανήγειρε προς τιμήν του αγίου Λογγίνου, ακριβώς όπισθεν του Ιερού του ναού των Ορθοδόξων, παρεκκλήσιο. Το παρεκκλήσιο ανήκει στους Ορθοδόξους και μέσα σ' αυτό φυλάσσεται μέρος από τα κομμάτια του Γολγοθά, που κόπηκαν για την ανοικοδόμηση του Ναού της Αναστάσεως το έτος 1810 μ.Χ.

Εκδόσεις "Ορθόδοξος Κυψέλη", ο Οσιος Φιλόθεος της Πάρου

Γ. Οι αρχαίοι Έλληνες μιλούν για το πώς δημιουργήθηκε ο άνθρωπος. Οι Άγιοι για το πώς ξαναδημιουργείται μέσα από την σχέση με τον Χριστό

Η παράδοση του λαού μας ξεκινά από τους αρχαίους Έλληνες. Αυτοί μιλούν για το πώς δημιουργήθηκε ο άνθρωπος. Πώς δύο Τιτάνες ο ένας δεν προνοεί και ο άλλος προσπαθεί να διορθώσει τα λάθη του πρώτου. Η χριστιανική παράδοση, την οποία ο λαός μας εγκολπώθηκε, μάς μιλά για μία άλλη δημιουργία του ανθρώπου, αυτή που πηγάζει από την σχέση με τον Χριστό. Ο άνθρωπος που εργάζεται για να επιβιώσει, ο άνθρωπος που υπακούει στην εξουσία, όταν είναι καλοπροαίρετος, φωτίζεται και βρίσκει Ποιος είναι η Αλήθεια. Και τότε η ζωή του αλλάζει νόημα. Θα λέγαμε ξαναδημιουργείται. Δεν τον νοιάζει ούτε ο θάνατος, διότι ξέρει Ποιος τον περιμένει.

Οι άνθρωποι έχουμε δύο τρόπους να ζήσουμε την ζωή μας και μάς χρειάζονται και οι δύο. Ο ένας είναι να επιβιώσουμε. Εδώ θέλουμε την έντεχνο σοφία και την φωτιά, όπως μιλούνε οι αρχαίοι. Την τεχνολογία, την ιατρική, τις επιστήμες, την αξιοποίηση της λογικής μας, την εργασία. Όμως υπάρχει και η πνευματική και αιώνια διάσταση της ζωής, η οποία έρχεται όταν πιστεύουμε στον Χριστό. Αξίζει να το μάθουμε και να το ζήσουμε από την μικρή μας ηλικία!

Σήμερα υπάρχει και μία άλλη κατάσταση. Είναι το να είμαστε στην κοσμάρα μας, να μη μας νοιάζει για τίποτα, να μην θέλουμε να ασχοληθούμε με τα ουσιώδη της ζωής και να περνά ο καιρός μας στην ανία, την εικονική πραγματικότητα, χωρίς δημιουργικότητα, χωρίς να προνοούμε ούτε για την ζωή της επιβίωσης ούτε για την ζωή της πίστης. Στο χέρι μας να αφυπνιστούμε!